

Ik wilde mijn levenslange verhaal over het worden van een AB delen. Zoals veel mensen lees ik graag de verhalen van anderen en het helpt me te begrijpen waar ik vandaan kom en hoe ik daar terecht ben gekomen.

Het begon allemaal toen ik nog maar een baby was (zes maanden). Mijn ouders scheidden omdat mijn moeder de melkboer aan het slaan was. Ja, ik zweer het, DE MELKMAN! Ik ken alle grappen die bij dit soort verhalen horen, maar verhalen zijn eigenlijk ergens in de lijn gebaseerd. Ik heb twee, veel oudere zussen en ik ben de jongste van al mijn neven en familie. Je zou kunnen zeggen dat ik letterlijk de baby van het gezin ben. Ik word tot op de dag van vandaag vaak "oeps" genoemd. Ik denk dat ik het resultaat ben van een gebroken rubber. Dat helpt altijd bij een wankel zelfbeeld!

Hoe dan ook, vanwege hun scheiding gebruikte mijn moeder me als een instrument tegen mijn vader en zou ze me hard straffen. Ik denk dat ze hoopte dat het hem diep zou kwetsen. Ik geef hier toe en nu was ik een zeer hyperactieve jongen, dus ik was een handvol om mee om te gaan. Ik was super geconcentreerd tijdens het spelen en zou de hele wereld buitensluiten. Als gevolg hiervan had ik een probleem met het natmaken en knoeien van mijn broek. Ik was gefocust op wat ik aan het doen was en miste alle waarschuwingssignalen dat ik onbenullig moest worden. Tegen de tijd dat ik erachter kwam, was het te laat en kreeg ik ongelukken. Ik kan me verschillende gelegenheden herinneren, terwijl ik mezelf door mijn broek heen hield en mijn handen nat maakte. Ik maak het bed ook vaak 's nachts nat, maar liefst zes keer per maand. Ik werd eigenlijk tegengehouden in de eerste klas vanwege mijn volwassenheidsproblemen. Ik had een zeer slechte controle over mijn blaas en darmen en op het rapport stond letterlijk dat ik niet volwassen genoeg was om naar het volgende leerjaar te gaan.

'S Nachts had ik heel levendige dromen van plassen en werd ik wakker met een kletsnat bed. Als God als mijn getuige, heb ik nooit een keer nat gemaakt of mezelf met opzet geknoeid. Hier is een geweldig voorbeeld van een droom van bedplassen: ik kampeerde met mijn vader en moest plassen, dus plaste ik op het kampvuur. De volgende ochtend werd ik wakker in een doorweekt bed. Ik ben een zeer diepe slaper en ben dat nog steeds. Het was gebruikelijk om het bed nat te maken en er de hele nacht in te slapen en dan de volgende ochtend nat van mijn knieën tot mijn schouder wakker te worden. Mijn vader zei dat mijn moeder me op zeer jonge leeftijd begon met zindelijkheidstraining. Ze is een socialite en maakte zich alleen zorgen over het volgende feest. Ik denk dat ze moe was van kinderen in luiers na mijn broers en zussen, dus ik werd met spoed naar het potje gebracht. Mijn vader zei dat ik op mijn eerste verjaardag een katoenen trainingsbroek droeg. Ik ging op zondag met hem op bezoek van 13.00 tot 17.00 uur voor een bezoek op bevel van de rechtbank. Hij wist van het misbruik van mijn moeder en bracht het meerdere keren voor de rechter. Mijn moeder had me zo bang voor haar dat ik recht in het gezicht van een rechter loog toen hij vroeg of mijn moeder me misbruikte. De handen van mijn arme vader waren vastgebonden omdat ik niet de kracht had om de waarheid te vertellen.

Ongeveer vier jaar oud heb ik herinneringen aan mijn moeder die me straft voor mijn ongelukken. Ik weet zeker dat het vóór die tijd is gebeurd, maar ik heb gewoon de herinneringen niet. Ik leerde al op zeer jonge leeftijd dat mijn moeder geen moeder was die zou zeggen dat het oké was en meer haar best zou doen. Nee! elk ongeval kreeg zware straffen. In plaats van haar te vertellen dat ik een ongeluk had gehad, deed ik mijn best het te verbergen. Het probleem was dat ik niet erg goed was in het verbergen van

iets voor haar. Ik zet ze altijd achter hetzelfde dressoir. Ik heb op zeer jonge leeftijd geleerd om mijn kamer schoon te maken en 's ochtends mijn eigen bed op te maken.

Mijn moeder is een serieuze nette freak. Elke keer als ik het bed nat maakte, probeerde ik het te verbergen. Ik maakte gewoon mijn bed op en deed alsof er niets mis was gegaan. Mijn natte kleren waren verborgen op hun gebruikelijke plek achter mijn dressoir en ik deed alsof het bed perfect was voor de volgende nacht. Ik weet niet waarom ik nooit de connectie heb gemaakt. Ik leek de geur gewoon niet op te merken. Laat me je vertellen ... die geuren zullen je elke keer van de misdaad veroordelen. Mijn moeder hield een plastic laken op mijn bed zodat ik de matras niet verpestte. Ik haatte de manier waarop het elke keer dat je erop zat ritselde. Alle kinderen die bij ons thuis kwamen, maakten me belachelijk vanwege de geluiden die mijn bed maakte. Niet dat ik de enige was, maar dat deed er niet toe.

Ik ging naar beneden en probeerde het te 'verkopen', alsof het gewoon een andere dag was. Mijn moeder kwam naar beneden en zei heel goedemorgen en zei dan met een perfect recht gezicht: *"Als je klaar bent met je ontbijt, ga naar boven en trek je broek en ondergoed uit en haal je natte bed af"*. Ik begon hysterisch te huilen, wetende wat er met me zou gebeuren. Ik ging naar boven en ging half naakt op mijn bed zitten en wachtte op haar. Ze liet me graag nadenken over mijn straffen, zo wreed was ze. Soms liet ze me uren wachten. Ze liep zelfs in de buurt van de deur van mijn slaapkamer om me aan het werk te krijgen. Als ze eindelijk de kamer binnenkwam, had ze een riem of een houten lepel. Ik zou worden vastgegrepen en omgedraaid en geslagen totdat mijn billen rood gloeiden.

Daarna werd ik naar een hoek gestuurd om na te denken over waarom ik net een pak slaag kreeg. Mijn moeder verliet de kamer en kwam even later terug. Ik stond in de hoek tegenover de muur en huilde, wetende dat mijn straf nog niet eens bijna af was. Ze kwam terug en ik hoorde haar op mijn bed de rest van mijn straf samenstellen. Ze vertelde me hoe grof ik was en vertelde me hoe ik me als een baby had gedragen. Ze riep me uit de hoek en zei dat ik op mijn bed moest komen liggen.

Als ik me omdraaide om naar het bed te gaan, wachtte mijn aartsvijand - luiers - op me op mijn bed. Ik zou smeken en pleiten om niet in luiers te worden gestopt, waarbij ik de hele tijd beloofde dat ik nooit meer een ongeluk zou krijgen. Ze vertelde me kalm dat ik de straf had verdiend en ze klopte op mijn bed om te komen liggen. Vaak werden mijn broers en zussen de kamer in geroepen om te kijken hoe mijn straf werd uitgevoerd. Ik zou gewaarschuwd worden als ik niet meteen mijn kont op het bed zou krijgen, dan zou ik meer klappen krijgen. Verslagen ging ik op bed liggen en huilen. Mijn zussen grinnikten en noemden me de hele tijd een baby.

Meestal gebruikte ze plat gevouwen Birdseye-katoenen luiers (minstens drie) en Gerber mat plastic broekjes. Ze heeft er altijd veel aan gedaan om me te luieren en de ervaring zo authentiek mogelijk te maken. Ze wilde dat ik me net een baby voelde. Ik zou bij mijn enkels worden gegrepen, zodat mijn kont van het bed werd getild en mijn luiers onder me werden geschoven. Ik zou de hele tijd schreeuwen en trappen en huilen. Als ik te veel ophef maakte, kreeg ik nog een paar snelle klappen op mijn kont. Omdat mijn kont al rauw was van de spanking met de houten lepel, hielp dat me te stoppen met acteren.

Op dat moment wilde ik gewoon dat mijn luier werd aangetrokken, zodat ze geen toegang meer had tot mijn blote kont. Ze zou mijn kruis afstoffen met babypoeder van Johnson en Johnson en me de veiligheidsspelden laten zien met kleine konijntjes en

eendjes erop. Ik kreeg toen te horen: *"Als je je als een baby gaat gedragen, zal ik je zo behandelen"*.

De luiers zaten strak om mijn middel en de plastic broek van Gerber ging eroverheen. Ze zou ze op mijn voeten rijgen en ze over mijn luiers trekken terwijl ze me weer bij de enkels omhoog hield. Ik zal me altijd herinneren hoe mijn pas geslagen kont tegen de stof van mijn luiers voelde. Het was als een miljoen speld prikken en ik voelde de hitte nog steeds van mijn billen komen. Ze liet me uit bed opstaan en het me dan vertellen. *"Nu zit je gewoon hier en bedenk waarom je in luiers zit en wat je anders had kunnen doen"*.

Ik haatte de manier waarop de plastic broek zelfs bij de minste beweging kreukelde.

Nadat ik was opgehouden met huilen en gewend was geraakt aan het idee dat ik weer luiers droeg, kwam de schaamte. Ik werd in niets anders rondgeleid dan mijn luiers, plastic broek en een t-shirt. Dit was zodat iedereen kon zien wat een schaamte ik voor haar was. Bijna iedereen lachte me uit.

Kinderen zijn erg wreed en ze zouden me graag komen plagen tijdens de wandeling over mijn luiers. Ze klopten op mijn kont en noemden me een baby en vroegen mijn moeder en zussen of ik echte luiers droeg. Tijdens de korte periodes van mijn jeugd dat ik niet werd gestraft in luiers, deden sommige kinderen hun best om me in de problemen te brengen door me tegen te houden en me nat te maken, of mijn favoriet, om me vast te binden een boom totdat ik mijn broek had gepoept. Ze begeleidden me dan naar huis, hielden mijn pols heel stevig vast en vertelden mijn moeder dat ik weer een ongeluk had gehad, waarbij ze het deel waar ze het ongeval hadden veroorzaakt in de eerste plaats weg lieten, terwijl ze lachten en me aan de deur vertelden *"je moeder" gaat je luieren "*.

Ik zou proberen mijn zaak te verdedigen, maar mijn moeder had altijd het gevoel dat ik het voor aandacht deed. Dus, naar mijn kamer om geslagen en luier te worden, zou ik gaan. De buurmeisjes, de Rocko's, gaven me graag een luier en lieten me dan 'huis' spelen - als baby natuurlijk. Ik mocht nooit de vader zijn en als ik ze hierover zou bevechten, zouden ze me vertellen dat ze me op elk gewenst moment in luiers konden laten stoppen. Ik wist uit ervaringen uit het verleden dat ik maar beter kon meespelen als een goede baby als ik wist wat goed voor me was. Ik gaf op dat ik ooit de vader was.

Ik denk dat ik mijn hele leven werd opgezet om onderdanig te zijn. Mij in luiers zien was eigenlijk gewoon een normale dag in onze buurt. Iedereen kende me als het rare kind dat de hele tijd luiers droeg. Mijn reputatie volgde me naar school en de meeste kinderen plaagden me over mijn kinderstatus. Ik probeerde in huis te blijven als ik werd gestraft met luiers, maar ook daar had mijn moeder een oplossing voor. Ze zou me naar buiten laten gaan in mijn luiers en me dan het huis opsluiten. Dit gebeurde alleen als het warm genoeg was om zonder broek naar buiten te rennen. Godzijdank voor de koudere maanden.

Soms wist ik niet eens dat ik op het punt stond gestraft te worden. Ik denk dat elk kind af en toe een remspoor of een licht nattigheid ongelukje heeft gehad. In mijn geval zou ik echter in paniek raken als ik mijn broek naar beneden trok en een skidmark zag. Ik sloop ze in de wasmand en deed alsof het nooit was gebeurd. Ik hoopte dat mijn moeder de kleren gewoon in de machine zou dumpen en het niet zou merken. Haar behandeling daarvoor was om ze allemaal te redden totdat ik geen schoon ondergoed

meer had. Ik was dom en dacht dat het me gelukt was om weg te komen met "vies rijden", zoals de coole kinderen destijds zeiden. Op de dag dat ze besloot dat het eindelijk luierdag was, zou ik een stapel bevlekte ondergoed vinden als ik mijn kamer binnenliep en daarna in paniek raakte.

Ik was net langs mijn moeder gelopen en ze had geen gemeen woord tegen me gezegd. Ik stond daar maar te kijken naar de stapel vernielde ondergoed als mijn moeder naar boven kwam. Er werd mij gevraagd of ik iets voor mezelf te zeggen had. Ze zou me vragen of ik echt dacht dat ik slim genoeg was om haar voor de gek te houden. Ze liet me elk paar zien en maakte opmerkingen over de omstandigheden van elk paar terwijl ze zich een weg baant door de stapel bevlekt ondergoed. Ik was altijd in totale shock, wetende dat ik op het punt stond een paar weken luier door te brengen, dus ik kon niet eens antwoorden. Mijn maag zat in de knoop, met vlinders die lussen in mijn buik maakten. Als ze klaar was met me in verlegenheid te brengen, zei ze heel kalm dat ik mijn broek en ondergoed uit moest trekken en op mijn bed moest gaan zitten. Zoals gewoonlijk werd ik geslagen, vernederd en een luier omgedaan.

Toen kwam het schaamtegevoel terug.

Ik had een heel goede vriend die me nooit voor de gek hield en ik ging meestal naar zijn huis om te spelen als ik luier was. Hij leek sympathie te hebben voor mijn situatie en zelfs zijn moeder was aardig om erover te praten. Ze uitte vaak haar afkeer van mijn moeder omdat ze me zo slecht behandelde. Ze gaf me altijd knuffels en was gewoon de aardigste dame ooit. Soms belde ze in het weekend mijn moeder en vroeg of ze ons jongens ergens naar toe kon brengen. We gingen overal heen.

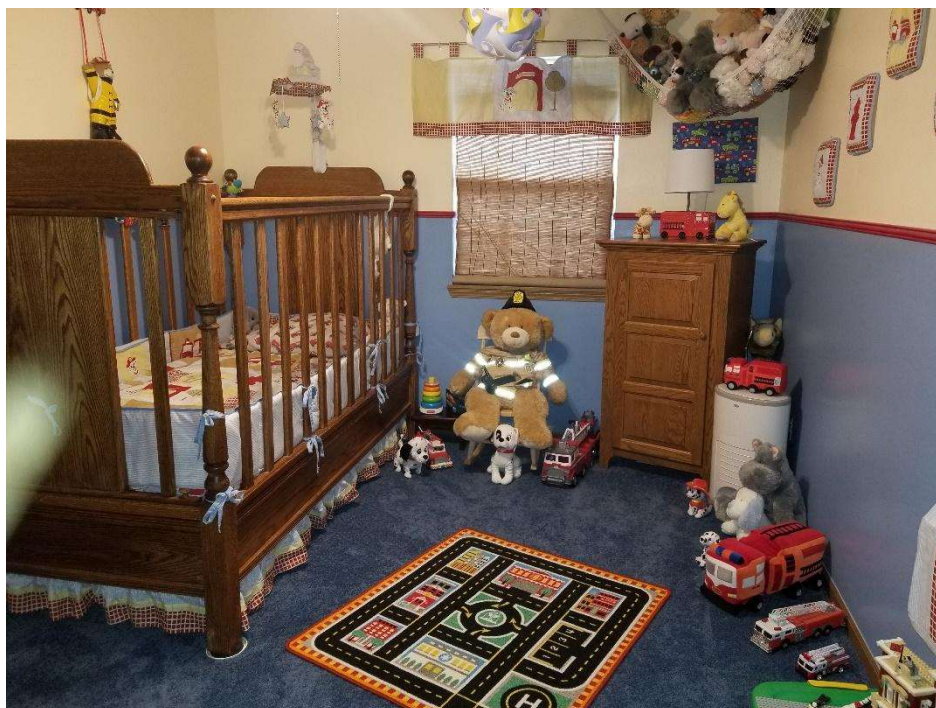
We gingen naar de dierentuin en veel verschillende parken toen we weggingen. Het deel dat mijn moeder niet wist, was dat we meestal, voordat we vertrokken, mijn luiers uittrok voordat we vertrokken. Ik kreeg een ondergoed en broek voor de dag. We hebben het altijd fantastisch gehad samen. Voor mij leek dit hoe een normale jeugd had moeten verlopen. Het enige nadeel was dat ze, toen we eenmaal thuis waren, die verdomde luiers weer moest aantrekken, dus toen ik thuiskwam, zou mijn moeder niet weten dat ik de dag zonder hen had doorgebracht. Ik huilde meestal terwijl ze me luierde en soms zag ik haar zelfs een beetje huilen. Nadat ze me weer in mijn luiers had gehad, omhelsde ze me en vertelde me dat het goed zou komen. Ze vertelde me dat ik heel mijn best moest doen om mijn broek schoon te houden. Ik vond het eigenlijk niet erg dat ze me luierde. Bij haar was het gewoon anders en het voelde helemaal niet als een straf. Ik ben tot op de dag van vandaag nog steeds beste vrienden met dat kind. Zijn moeder is onlangs overleden en ik was erg verdrietig dat ze ons heeft verlaten. Wat een geweldige dame was ze en die veroordeelde me nooit. Hij kent mijn AB-wereld omdat ik dacht dat hij het zou begrijpen en dat doet hij helemaal.

De vakanties waren voor mij altijd martelingen. Als ik een luierstraf kreeg, moest ik voor iedereen gaan staan en mijn moeder vertelde iedereen dat ik iets te zeggen had. Ze liet me mijn broek naar beneden trekken en iedereen mijn luiers laten zien en dan vertellen wat ik deed om ze erin te doen. Luierstraffen zouden ongeveer twee weken duren en moesten tijdens de straf 24/7 luiers dragen. Het vreemde aan mijn straffen was dat ik niet echt mocht *gebruiken*, mijn luiers hoewel ik dat vaak deed, omdat ik veel problemen had. Als ik ze wel had gebruikt, begon de straf pas vanaf die dag - dag één van 14.

Soms ging ik maandenlang in luiers omdat ik een ongeluk kreeg terwijl ik werd gestraft. Als ik de badkamer moest gebruiken, moest ik haar vragen om mijn luiers uit te

doen en daarna direct terug naar haar te gaan nadat ik klaar was in de badkamer. Ze zou me vragen haar te vragen mijn luiers weer aan te doen. Dat was vooral moeilijk toen we een huis vol gasten hadden. Iedereen die naar mijn moeder kijkt, trekt je luiers uit en moet haar dan vragen om ze weer aan te doen. Ze heeft mijn waardigheid nooit gespaard. Ze zou het op de vloer van de woonkamer doen, voor iedereen. Het is echt rot als je hele familie rond je staat te lachen terwijl je omgedaan werd. Ze zeggen nog steeds dingen over mijn verleden tijdens familiebijeenkomsten. Ze zullen allemaal rondhangen en verhalen vertellen over mijn luiers en hoe grappig het was.

Ik zou graag willen verschijnen op een volledige familiebijeenkomst in volledige AB-uitrusting met een hoop stront in mijn luier en hen laten zien hoe dit mijn hele leven heeft beïnvloed. Misschien kan ik ze ook allemaal mijn kinderkamer laten zien. Zou dat geen echte giller zijn? Neem een kijkje ... Hier is het!

Door de jaren heen had ik eigenlijk een kinderlijk wonder en geloofde ik in de kerstman, die dikke klootzak bracht me twee jaar op rij luiers met een briefje dat ik op de ondeugende lijst stond voor het natmaken van mijn broek.

Toen ik eenmaal met school begon, volgden mijn ongelukken mij daar ook. Ik denk dat ik zoveel worstelde op school, omdat alle kinderen me vreselijk pesten. Ik was erg sociaal onhandig en werd de clown van de klas om te proberen vrienden te maken. Trouwens ... het werkte niet.

Als ik een ongeluk had, stuurden de leraren me naar de schoolverpleegster en de verpleegster belde mijn moeder. Ze was erg boos toen de school belde omdat ik haar soap-tijd verpestte. Eerst kwam ze naar de school en deed ze me een luier om in het kantoor van de verpleegsters, terwijl de verpleegster de hele gebeurtenis bijwoonde. Dan vertelde ze me dat er een pak slaag op me wachtte toen ik thuiskwam en ik weer naar de les werd gestuurd. Het duurde niet lang voordat de kinderen erachter kwamen dat ik in luiers zat en dat ze me meedogenloos zouden plagen. Wanneer de clown van de klas terugkomt naar de klas en extreem stil is en andere kleding draagt dan toen ze

vertrokken, is er niet bepaald een raketwetenschapper voor nodig om alles samen te stellen.

Tijdens de pauze werd ik ongeveer een maand lang vastgehouden terwijl verschillende kinderen mijn broek uit trokken en in het nabijgelegen bos gooiden. Ik bleef huilen in niets anders dan een luier en plasticbroek en een shirt. De school vroeg mijn moeder uiteindelijk om te stoppen met luieren tijdens de schooluren, omdat het de andere kinderen op school te veel afleidde. Ik zat in een gesprek met de directeur en hij vertelde mijn moeder dat hij het prima vond dat ze me luierde. Hij kon het gewoon niet op school hebben. Dus vanaf dat moment, als ik een ongeluk had op school, kwam ze naar school, luierde me in het kantoor van de verpleegster en bracht me dan een dagje naar huis. Daarna was het twee weken lang een gewone luierstraf, elke dag als ik thuiskwam van school, tot de volgende ochtend wanneer ik ondergoed voor de dag zou dragen.

Ik had tot ver in mijn tiende jaar regelmatig ongevallen overdag en maakte het bed nog steeds nat tot ik twaalf was. Ik weet dat veel van de jongere mensen die dit lezen misschien ongelovig is. Maar sindsdien zijn de dingen drastisch veranderd. Je kunt de autobiografie van Andrew Stephens of John Marshall lezen en een vergelijkbare houding tegenover luiers zien. Je moet niet vergeten dat dit eind jaren zestig en zeventig was. De dingen waren toen heel anders. Mensen raakten niet betrokken bij problemen bij andermans huizen. Het was heel gewoon om door een van de burens geslagen te worden en naar huis gestuurd te worden om meer van hetzelfde te krijgen toen je daar aankwam. Probeer dat eens in de wereld van vandaag! Ik was een heel klein kind en was niet veel meer dan dertig pond in de vijfde klas. Ik zag eruit als olijfolie uit de tekenfilm, Popeye. Luiers passen perfect bij mij, tot mijn grote ongenoegen.

Mijn moeder gebruikte niet veel wegwerpluiers. Ze gaf de voorkeur aan de traditionele katoenen luiers omdat ze het gevoel had dat het meer leek op de luiers die ik als baby droeg. Ze hield echter een luiertas gevuld met pampers in de kofferbak van de auto. Ze zei dat ze er niet op kon vertrouwen dat ik droog zou blijven en ze vond het belangrijk luiers ergens dichtbij te bewaren. Ik denk dat het motto van mijn moeder was om me altijd te laten raden. Ze heeft me ook op andere manieren misbruikt.

Ze liet me altijd op ongekoekte rijst knielen. Als je deze mooie straf niet hebt meegemaakt, raad ik je ten eerste aan het eens te proberen. Na twintig minuten geknield te hebben op rijst, als je opstaat, zit de rijst allemaal in je knieschijfjes en het doet vreselijk pijn om het zelfs af te borstelen. Toen ik zeven was, gooide ze me de keldertrap af en brak mijn arm. De hele weg naar het ziekenhuis vertelde ze me het verhaal om het aan de dokter te vertellen. De dokter vroeg me wat er was gebeurd en mijn moeder bleef in de hoek naar me staren. Om een nog groter pak slaag te voorkomen, vertelde ik hen de leugen die we hadden geoefend.

Haar bijnaam voor huisdieren was voor mij "kippetje" omdat ik overal bang voor was. Ik was verbaasd toen ik naar school ging dat ik niet vertelde dat mijn echte naam was. Ik heb eens gezworen toen ik zes was en mijn moeder stopte een hele reep zeep in mijn mond en bedekte ruwweg mijn tanden met de zeep. Daarna liet ze me de volgende twintig minuten in de garage staan. Ik hilde en bubbels schuimden uit mijn mond. Ik lach nog steeds elke keer als ik de film "THE CHRISTMAS STORY" zie wanneer Ralphy blind wordt van zeepvergiftiging.

Toen ik ongeveer zes was, nam ze me mee naar de kerk in mijn zondagse kleding en luiers eronder. Dit was een katholieke kerk, dus er werd veel geknield en zittend en

staand en geknield. Mijn broek slaagde erin genoeg naar beneden te rijden zodat mijn luier uit de achterkant van mijn broek stak zodat de hele wereld het kon zien. De dame achter ons boog zich naar voren en vroeg mijn moeder hoe oud ik was. Mijn moeder vertelde haar dat ik zes was en de dame vroeg waarom ik in hemelsnaam luiers droeg. Dit was weer een geweldige kans om me in verlegenheid te brengen, dus liet mijn moeder me de vrouw vertellen waarom ik op mijn leeftijd nog steeds in luiers zat. De dame vertelde me dat ik me moest schamen omdat ik een grote jongen van zes was die luiers moest dragen. Degenen die verlangen naar de 'goede oude tijd' weten niet hoe 'goed' ze niet waren.

Mijn moeder had een vriendin, Jeanie, die uit dezelfde soort hout was gesneden als mijn moeder. Ze waren BFF's terug op de middelbare school. Ik bracht een week met haar door terwijl mijn moeder de stad uit ging voor een begrafenis. Ik was toen ongeveer negen jaar oud. Het was een kans voor ons allemaal om een paar dagen samen te spelen. Ik heb de eerste nacht rond 2 uur 's nachts volledig verprutst toen ik haar logeerbed nat maakte. Ze belde mijn moeder zodra ze me hilde omdat ze haar bed nat maakte, terwijl ze in haar badkamer stond. Mijn moeder vroeg haar of ze luiers had en ze vertelde haar dat ze alleen Pampers had. Mijn moeder vertelde haar dat het perfect zou werken en zei dat ze niet moest vergeten me een flink pak slaag te geven omdat ze haar bed kapot had gemaakt. Ze nam de telefoon op en greep me bij het pyjamashirt dat ik droeg en sleepte me de keuken in. Ik zag haar een spatel krijgen en ik wist dat ik op het punt stond geslagen te worden. Ik wist ook dat ze, toen ze haar jongens van tijd tot tijd in luiers zag, precies zo dacht als mijn moeder over het bedplassen.

Ik begon te huilen en smeekte haar om vergeving. Ze was erg boos op me en negeerde mijn smeekbeden. Jeanie nam me mee naar haar slaapkamer, trok mijn natte pyjama broek en ondergoed uit en trok me over haar schoot. Ik was nog nooit geslagen toen mijn huid nog nat was van plas. Ik heb die dag geleerd dat het veel erger doet dan wanneer je huid droog is. Net als mijn moeder ging ze door met de hele deal. Billenkoek en luier voor de rest van mijn verblijf bij haar. Ik weet niet wat het is met mensen die kinderen graag luieren als straf, maar net als mijn moeder werd mij elke broek geweigerd om mijn luier te bedekken. Haar gedachten verschilden echter in het feit dat ze voelde dat als je luiers droeg, je ze moest gebruiken. Dus heb ik de hele week mijn pampers gedragen en gebruikt. Ze liet me voor haar staan en poepte mijn pampers toen ik haar vroeg om ze te verwijderen, zodat ik naar het potje kon gaan. Ze lachte me uit terwijl ik daar stond en gromde en laadde mijn broek. Erger nog, ze liet me de vuile verwenster een paar uur dragen nadat ik klaar was. Ze zei dat het haar jongens hielp te begrijpen dat een rommelige luier veel erger is dan schoon ondergoed. Ik zal toegeven dat een schone luier veel beter is dan een luier die in je eigen puinhoop is geladen. Het is zo vies hoe het aan je blijft plakken en hoe erg het ruikt. Elke beweging die je maakt, beweegt in je luier en herinnert je aan zijn aanwezigheid. Ik zou haar jongens graag vandaag ontmoeten en kijken of ze AB's zijn zoals ik. Ik wed dat ze dat zijn.

OK, ik weet dat veel van de jongeren BS opnieuw bellen over de verwennerij die bij mij past. Dit was begin jaren zeventig. Pampers uit die tijd waren enorm en helemaal niet passend, waardoor ze gemakkelijker te dragen waren. Heck, ik wed dat ze me nu zouden passen. Ze pasten me toen perfect. Pampers van die generatie hadden niet de mooie beenplooien en elastische tailleband. Ze hadden een plooi in het midden van een gigantische luier. ze waren super dik en hadden een plastic achterkant die zo gekreukt was dat niemand zich kon verbergen als ze ze droegen. Ze zorgden er ook voor dat je slecht waggelde vanwege de dikte tussen je benen.

Waarschijnlijk het ergste dat mijn moeder me ooit heeft aangedaan, was toen ik en was. De broer van mijn moeder (oom Jack) had een gigantische melkveebedrijf in het hele land en we gingen op bezoek. Ik had de avond voor het bezoek het bed nat gemaakt, dus ik werd gestraft en ging zonder broek aan - alleen mijn shirt en een luier met plastic broek. Vlak voordat we vertrokken om naar huis te gaan, voelde ik de behoefte om te poepen, maar ik schaamde me te erg om mijn moeder te vragen mijn luiers uit te doen, zodat ik kon gaan. Ik dacht dat ik het de hele weg naar huis kon vasthouden. Nou, het was een lange rit en het lukte me om op weg naar huis mijn luiers te poepen. Natuurlijk viel iedereen in de auto op en werd mij gevraagd of ik mezelf had gepoept. Ik weet niet waarom, maar ik loog en bleef de hele rit naar huis met de leugen. Mijn oudste zus controleerde en bevestigde zelfs de rommel in mijn luier, maar ik hield me gewoon vast aan de leugen. Ik gaf de schuld aan een stapel koeienstront waar ik in was gestapt. Toen we thuiskwamen, nam mijn moeder me mee naar boven en gooide me in het bad, kleding en zo. Ze zette het water aan en vulde het bad. Nadat het bad vol was, verwijderde ze mijn kleren en gooide ze allemaal met mij in het bad. Het hele bad was gevuld met mijn vuil. ze pakte me vast en ramde mijn hoofd meerdere keren onder water, gevuld met mijn kak. Ik was ervan overtuigd dat ze van plan was me in het bad te verdrinken. Na het bad nam ze me mee naar mijn kamer en sloeg striemen over mijn rug, benen en billen met een riem en gaf me een maand lang een luier.

Toen ik twaalf werd, kreeg mijn vader de voogdij over mij en de dag dat ik bij zijn huis aankwam, beloofde hij me dat hij me nooit in luiers zou stoppen voor het bedplassen en dat deed hij ook nooit. Mijn bedplassen stopte binnen een paar weken. Hij leerde me om na 18.00 uur nooit meer iets te drinken en driemaal te plassen voordat ik 's nachts in bed stapte. Dus het leven ging eindelijk mijn kant op. Geen luiers meer en iemand die om me leek te geven. Ik zag mijn vader altijd als de drakendoder, omdat hij me redde van mijn moeder. Eindelijk geen luiers meer en ik kon eindelijk die hel in mijn verleden stoppen.

Verrassend genoeg kreeg ik, toen ik veertien werd, rare gevoelens over luiers. Ik had interesse in hen die ik niet kon uitleggen. Ik hield van commercials over luiers en advertenties in tijdschriften. Waarom zou ik geïnteresseerd zijn in iets dat me als kind zoveel pijn en angst had bezorgd? Ik vocht een beetje tegen mijn gevoelens en stal toen een paar luiers van een broertje van een vriend verderop in de straat.

WAAROM WIL IK DEZE ??

Op mijn vijftiende ging ik naar de supermarkt en kocht een hele doos met verwennerijen voor mezelf. In het begin zou ik ze gewoon openmaken en ruiken of in mijn broek stoppen. Ik zou me vreselijk schuldig voelen en ze allemaal weggooien, gewoon om me om te draaien en later wat meer te kopen. Zoals velen van jullie weten, was dit het begin van de gevreesde binge- en purge-cyclus. Verdomme, ik haatte die jaren.

Ik vocht de komende negen jaar met mezelf en vertelde mezelf elke nieuwjaarsavond dat dit het jaar was dat we een einde maakten aan de luiers. Ik ging het leger in om op te groeien en stopte de luiers. Dat werkte ook niet en al snel droeg ik af en toe luiers onder mijn uniformen. Als het leger dat had geweten, zouden ze mijn kont op straat hebben laten stuiteren. Tegen die tijd had ik Attends volwassen luiers ontdekt. Ik haatte ze allebei en hield tegelijkertijd van ze. Het kwam eindelijk tot een hoogtepunt toen ik 24 werd en ik deed een heel dom ding. Ik heb zelfmoord gepleegd door luiers. Ik was destijds een agent bij de luchtmacht. Ik ging naar mijn werk en stak

mijn uitgegeven 9 mm-pistool in mijn mond en probeerde de trekker over te halen. Ik deed dat ongeveer twee uur toen ik erachter kwam dat ik gewoon niet de ballen had om ermee door te gaan. Dat raakte me diep en ik ging heel stil en kreeg wat professionele hulp van de basis, ver verwijderd van het leger. Ze zouden me eruit hebben gegooid als ze hadden geweten wat ik aan het doen was. Ik leerde toen dat dit niet iets was dat ooit zou verdwijnen en ik kon maar beter een manier vinden om ermee te leven. Ik bleef worstelen met mezelf tot in de dertig.

Kort nadat ik zelfmoord had gepleegd, hadden mijn moeder en ik een groot uitbarsting argument over de manier waarop ze mij opvoedde. Ze vertelde me eigenlijk dat ik een kleine klootzak was en alles verdiende wat ik als kind kreeg. Ik stopte de volgende 26 jaar met haar te praten. Ik vertelde haar in het laatste gesprek dat ik met haar had, dat als ze ooit weer met me wilde praten, ze me moest vertellen dat ze spijt had van alles wat ze me ooit had aangedaan.

Op mijn dertigste begon ik eindelijk mijn vrede te vinden met wie ik ben, en dat ik geen monster ben. Ik begon te accepteren dat luiers nooit weggingen en omarmde langzaam de volwassen baby aspecten van mijn leven. Ik vind het nog steeds vreemd, maar het kan me gewoon niet meer schelen. Op 35-jarige leeftijd werd ik diabeticus en tot mijn verbazing kwam het bedplassen terug. Ik had een nachtelijk ritueel geleerd toen ik 12 was en slaagde erin het bedplassen te stoppen door na 18.00 uur niets te drinken en driemaal te plassen voordat ik 's avonds ging liggen. Toen diabetes begon, had ik de hele tijd een vreselijke droge mond en plaste ik constant. Ik begon een glas water op mijn nachtkastje te zetten en ik bevochtigde het bed alsof ik weer zes was. Het werd een echt probleem voor mijn vrouw. Ze werd erg boos toen ze wakker werd in een nat bed met mij. Dus stelde ze voor dat ik 's nachts een luier naar bed zou gaan dragen en ik vond het eigenlijk prima omdat ik tegen die tijd in 'volledige omhelzing modus' was met het ding voor volwassen baby's. Het bedplassen vorderde en ik kreeg medicijnen voor diabetes. De medicatie die ze me gaven was metformine, wat een vreselijke medicatie is. Ze bleven de dosering bijhouden en ik kreeg grotere problemen. Metformine staat erom bekend een zeer losse ontlasting te veroorzaken. Tegen de tijd dat ik 2000 mg per dag gebruikte, had ik regelmatig ongelukken met knoeien. Ik vertelde het mijn dokter en ze zei dat ik gewoon extra kleren bij me moest dragen. Dat ging zo door en uiteindelijk ging ik naar een endocrinoloog. Hij haalde me van de metformine af, maar niet voordat diabetes grote schade aan mijn lichaam veroorzaakte. Ik heb diabetische neuropathie. Wat dat doet, zorgt ervoor dat u ook gevoelloosheid in uw voeten, handen en in uw penis krijgt. Dus ik had regelmatig ongelukjes met bevochtiging omdat ik niet de behoefte voelde om naar de wc te gaan tot het te laat was. Ik sprak met mijn arts en na verschillende tests vertelde hij me dat de schade is aangericht en dat ik door zal gaan met natte ongelukjes. Dus nu ben ik 24/7 geluierd

Bijna iedereen in mijn leven weet dat ik fulltime draag. Ik heb echt niemand verteld over het aspect van de volwassen baby. Zoals het leger me heeft geleerd, is dat op basis van 'need to know' en ze hoeven het niet te weten. Mijn vrouw is erg ondersteunend en heeft eigenlijk een moederrol in mijn leven op zich genomen. Ik heb een kinderdagverblijf dat ik heb gebouwd en ik val regelmatig terug tot ongeveer de leeftijd van een 18 maanden oude baby jongen. Ik heb soms moeite om volwassen te zijn en ik heb gemerkt dat regressie me helpt beter met de volwassen wereld om te gaan. Het geeft me de tijd om een baby te zijn en gewoon te ontspannen en de stress van de dag af te blazen. Ik kan niet genoeg benadrukken hoe leuk het is om af en toe een baby te zijn, maar je moet ook volwassen zijn. Balans is waarschijnlijk het belangrijkste dat je

in je leven kunt behouden. Om een gezond huwelijk te hebben, moet je soms een volwassene zijn voor je partner en mag je niet een fulltime baby worden. Het zal op lange termijn alleen maar je mentale gezondheid schaden.

Op mijn 50e verjaardag belde mijn moeder me (mijn zus gaf haar mijn telefoonnummer). Ze hilde toen ze belde en vertelde me dat ze spijt had van wat ze me had aangedaan. Ze hoopte een relatie met mij te hebben. Tegen die tijd had ik de haat en woede overwonnen en was ik gewoon verdoofd door haar, dus begonnen we weer te praten. We kenden elkaar niet echt. We hadden 26 jaar niet gepraat, dus we begonnen een beetje over elkaar te leren.

Ik heb nog steeds een erg gespannen relatie met haar. Ze wil niet praten over de harde dingen. Haar antwoord is dat ze zei dat het haar speet en dat is alles wat ze erover wil zeggen. Dat doet niet veel voor mijn gevoelens. In de afgelopen paar maanden heeft mijn moeder haar huis in Florida verkocht en is ze bij mij in de buurt verhuisd (binnen anderhalve kilometer). Onze relatie is nog steeds een 'work in progress'. Ze woonde ongeveer een maand bij mij terwijl ze op haar huis wachtte. Ik vertelde haar voordat ze kwam dat ik de hele tijd luiers moest dragen en dat ze die waarschijnlijk zou opmerken tijdens haar verblijf bij mij.

De tweede nacht was ik net naar de badkamer gegaan om me te scheren en ik had een badjas aan en iedereen lag in bed. Ik opende de badkamerdeur en mijn moeder stond voor me in de gang. Mijn badjas zat niet dicht, dus ze keek me heel goed aan in luiers. Ik lachte gewoon en zei: "Ik zei dat je ze waarschijnlijk ooit zou zien!"

We hebben het tenminste snel uit de weg geruimd. Op een dag, voordat ze sterft, wil ik haar THE REAL ME laten zien. Ik wil dat het ook prikt. Ik zou graag bij haar op de stoep verschijnen in een volledige babyuitrusting voor volwassenen met een lading in mijn luier en zeggen wat je hebt gemaakt MOMMY DEAREST !!! Ik heb problemen met de manier waarop ze zich heeft verontschuldigd. Ja, ze heeft gezegd dat het haar spijt, maar ik denk niet dat ze de ernst begrijpt van de schade die ze voor mij heeft aangericht. Hoewel ik vrede heb gevonden met het hele AB-ding, vind ik de verontschuldiging nog steeds oneerlijk als ze een deel van de pijn niet voelt die ik het grootste deel van mijn leven in mijn luiertas heb gedragen.

Bedankt voor het lezen van mijn verhaal en ik hoop dat het voor sommigen helpt om te weten dat je niet de enige bent als je zelf een of andere versie hiervan ervaart.

How I became an Adult Baby – a journey of pain and suffering

How I became an Adult Baby – a journey of pain and suffering